

nosti čl. VIII. čís. 7 uvoz. zák. k ex. ř., dle něhož není přípustnou exekuce na poštovní zásilky, příjemci dosud nedoručené — vztahuje se i na výtěžek za nedoručitelnou zásilku, poštou docílený. Dovolávaný § 30 poštovního zákona zcela jasně vylučuje z exekuce kromě jiných předmětů také poštovní zásilky, které mají býti adresátovi teprve doručeny, což má svůj důležitý důvod v tom, aby byl zachován nerušený běh poštovní dopravy. Této povahy poštovní zásilky nemá však výtěžek, docílený za zásilku, které adresát nepřijal a také odesílatel zpět vzítí odepřel, o což v tomto případě běží. Dle §§ 194 b), 198 čís. 2 a), pokud se týče §u 195 čís. 4 písm. b) 1 poštovního řádu, vydaného nařízením ministerstva obchodu ze dne 22. září 1916, čís. 317 ř. zák., jest odesílatel zásilky oprávněn, požadovati na poštovním eráru částku, která z docíleného výtěžku prodeje zásilky po srážce poštovních poplatků a výloh zbývá, avšak musí tento svůj nárok uplatniti ve lhůtě tří let, počínající následujícím měsícem po prodeji zásilky, jinak propadne výtěžek ve prospěch poštovního eráru. Z těchto předpisů vyplývá, že odesílateli zásilky vzniká proti poštovnímu eráru pohledávka, kterou může hned od 1. následujícího měsíce po prodeji zásilky uplatňovati a jest tedy pohledávka jeho od této doby likvidní. Na pohledávku této právní povahy nelze však použiti ustanovení §u 30 zákona pošt. o nepřípustnosti exekuce zabavením poštovních zásilek a, ježto likvidní pohledávky dlužníkovy i proti státu jsou zabavitelnými (dvorní dekret ze dne 21. srpna 1838, čís. 291 sb. z. s., zachovaný čl. IX. čís. 5 uvoz. zák. k ex. ř. a rep. nálezů čís. 188), bylo usnesení rekursního soudu změniti a usnesení soudu prvé stolice obnoviti.

Čís. 3796.

K umoření státních dluhopisů rakouských válečných půjček jest příslušným okresní soud dle §u 115, odstavec čtvrtý, j. n.

§ 8 zákona ze dne 31. srpna 1915, čís. 257 ř. zák. obsahuje velicí právo o lhůtě ohlašovací, jehož dlužno při vydání konečného rozhodnutí dbáti z moci úřední i tenkrát, když ohlašovací vyhláška nesouhlasí s ustanovením tohoto §u.

(Rozh. ze dne 30. dubna 1924, R I 315/24.)

Okresní soud žadatelova bydliště zavedl usnesením ze dne 10. března 1924 řízení k umoření dluhopisů IV. rakouské válečné půjčky. Rekursní soud k rekursu ředitelstva státního dluhu v Praze usnesení potvrdil.

Nevyhověl dovolacímu rekursu ředitelstva.

Důvody:

Ředitelstvo státního dluhu spatřuje zmatečnost souhlasných usnesení nižších soudů podle §u 16 cí. pat. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. z. v tom, že umořovací řízení vede v první stoličce okresní soud v L.,

který podle mínění, v dovolacím rekursu projeveného, jest pro toto řízení nepřislušný předmětně i místně, a že tento nepřislušný soud vydal také ohlašovací vyhlášku, pokud se týče usnesení ze dne 10. března 1924, proti němuž rekurs z důvodu nepřislušnosti soudu byl podán, ale rekursním soudem byl zamítnut, takže i nepřislušný soud stolice druhé rozhodl v této věci. Ředitelstvo státního dluhu má za to, že v této věci příslušným není soud okresní, nýbrž soud sborový, že tuzemské věci vůbec nejsou pro umořovací řízení, týkající se státních dluhopisů rakouských válečných půjček, příslušny, nýbrž že podle 1. odstavce Šu 115 j. n. jest v první stolici příslušným zemský civilní soud ve Vídni, poněvadž dotyčné úvěrní knihy vedeny jsou v jeho úředním sídle, a že by po případě mohl býti za příslušný soud první stolice pokládán zemský civilní soud v Praze, poněvadž v jeho obvodu vedeny jsou úvěrní knihy o tuzemských státních dluhopisech. Mínění toto jest mylné. Ustanovení prvního odstavce Šu 115 j. n. nemůže zde býti použito, poněvadž úvěrní knihy o státních dluhopisech rakouských válečných půjček nejsou vedeny v t u z e m s k u, navrhovatel však byl oprávněn, domáhati se rozhodnutí t u z e m s k ý c h soudů o návrhu na umoření státního dluhopisu IV. rakouské válečné půjčky, jež podle svého tvrzení ztratil. V Šu 115 j. n. není jiného ustanovení o soudní příslušnosti pro tento případ, než čtvrtý odstavec, jehož okresní soud v L. užil podrobiv se právnímu názoru krajského soudu v Ch., u něhož umořovací návrh navrhovatele byl dne 18. ledna 1924 podán, jenž však tento návrh přikázal podle Šu 44 j. n. okresnímu soudu v L. vzhledem na ustanovení tohoto čtvrtého odstavce Šu 115 j. n. Poněvadž tento odstavec vztahuje se podle svého všeobecného znění na všechny případy, neuvedené v prvních třech odstavcích Šu 115 j. n., nelze v tom spatřovati zmatečnost, že řízení amortizační vedeno jest u okresního soudu v L. a že tento soud vydal zvláště také ohlašovací vyhlášku Zemský civilní soud v Praze není podle Šu 115 j. n. příslušným, poněvadž v jeho obvodu nejsou vedeny knihy úvěrní o státních dluhopisech r a k o u s k ý c h válečných půjček a poněvadž nejde v nynějším případě o umoření dluhopisu, jehož se týkají úvěrní knihy, vedené v obvodu zemského civilního soudu pražského, nýbrž o umoření dluhopisu, na nějž se vztahují úvěrní knihy, vedené ve Vídni. Ustanovení Šu 28 j. n. o určení tuzemského, místně příslušného soudu Nejvyšším soudem Československé republiky nepřichází zde v úvahu, neboť tento Šu 28 platí podle svého jasného znění jen pro případy, kde předpokladů pro místní příslušnost soudů tuzemských vůbec není, nebo kde tyto předpoklady nemohou býti zjištěny, zde však podle toho, co jest nahoře uvedeno, předpoklady pro místní příslušnost okresního soudu v L. podle čtvrtého odstavce Šu 115 j. n. byly zjištěny. Zdali umořovací řízení u okresního soudu v L. zahájené, povede ku právoplatnému umoření podle návrhu, čili nic, zdali toto umoření bude mít v tuzemsku, pokud se týče v cizozemsku právní účinky, nebo ne, a jaké následky by snad v budoucnosti vzešly, kdyby umořovací návrh neměl úspěchu, jím očekávaného, je toho času v tomto řízení nedůležité a nemůže vésti ke zrušení soudních usnesení, navrženému ředitelstvem státního dluhu v dovolacím rekursu. Na výtky, v dovolacím rekursu uve-

dené, že ohlašovací vyhláška neobsahuje řádného popisu neb označení listiny podle Šu 5, odstavec druhý č. 2 zákona z roku 1915, že v ohlašovací vyhlášce nesprávně uvedena jest ohlašovací lhůta 6měsíční místo správné lhůty roční, a že není tam uvedeno, kdy tato lhůta se skončí podle Šu 8 tohoto zákona, nelze nyní v řízení třetí stolice vzíti zřetel, poněvadž tyto výtky nebyly učiněny v rekursu, vzneseném do usnesení první stolice na soud stolice druhé, takže jsou opozděny. V tomto rekursu, vzneseném do usnesení prvního soudu, je totiž výslovně na konci uvedeno, že se upouští od podrobného vytýkání vad řízení a že se navrhuje zrušení ohlašovací vyhlášky toliko z důvodu soudní nepřislusnosti. Ostatně poukázati jest na to, že § 8. uvedeného zákona obsahuje velící právo o lhůtě ohlašovací, jehož dlužno při vydání konečného rozhodnutí dbáti z moci úřední i tenkrát, když ohlašovací vyhláška nesouhlasí s ustanovením Šu 8., neboť touto vyhláškou, vydanou během soudního řízení, nenabyl navrhovatel ještě žádných práv. Není také vyloučena možnost, že tato vyhláška (soudní řízení) budou později soudem první stolice doplněny podle potřeby.

Čís. 3797.

Dán-li po měnové rozluce příkaz ku převodu vkladu z polské filiálky tuzemské banky na tuzemskou filiálku téže banky, bylo lze příkazu vyhověti jen v ten rozum, že byl pro příkazatele zřízen u tuzemské banky zvláštní účet starých korun, splatných v Polsku, jimiž mohl příkazatel v Polsku volně nakládati, dokud tam byly v oběhu.

(Rozh. ze dne 30. dubna 1924, Rv I 1680/23.)

Žalobkyně měla u krakovské filiálky živnostenské banky vklad a, stěhujíc se v červnu 1919 do Československa, požádala jmenovanou filiálku, by jí poukázala vklad na českobudějovickou filiálku téže banky. Žalobu na českobudějovickou filiálku o vyplacení vkladu v Kč o b a n i ž š í s o u d y zamítly.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Jest nesporno, že žalobkyně, která byla před převratem se svým manželem trvale usazena v Haliči (v Novém Sandeci), ukládala peníze do krakovské filiálky živnostenské banky a když se po převratu stěhovala do Československé republiky, požádala v červnu 1919 jmenovanou filiálku, by jí poukázala její vklad 40.067 K na českobudějovickou filiálku živnostenské banky, odevzdavši jí za tím účelem svou vkladní knížku. Nižšími soudy bylo zjištěno, že žalobkyně neučinila opatření, by za její vklad byly opatřeny československé koruny, což by nebylo bývalo nepřípustno. Dle zprávy ministerstva financí v Praze ze dne 16. listopadu 1921 byla tehdy v Polsku zákonnou měnou rakousko-uherská koruna (stará); — polský zákon ze dne 9. května 1919 o výměně bankovek této měny a ostatního oběživa na polské zřlote nebyl